

I det mindste burde folketinget indtage samme holdning som Landsskatteretten og vente med at behandle anklagemyndighedens § 57-anmodning, indtil fiktionsteorien er blevet vurderet ved pådømmelse af de civile sager, der iøvrigt i nærmeste fremtid forventes berammet til domsforhandling.

Dr. jur. Bernings vægtige indlæg i Berlingske Tidende for den 25. ds. gør forhåbentlig indtryk på enhver, der vil behandle sagen fordomsfrit.

13.

Meningen med Grundlovens § 57 er, at den, som modigt træder frem i den offentlige debat med sine oppositionelle synspunkter, og som samler så stor tilslutning herfor, at han får et folketingsmandat, ikke skal udsættes for retsforfølgelse.

Den 16. februar 1973 beskrev et mig ikke venligtsindet blad (Minavisen udgivet af Socialistisk Folkeparti) sagen på følgende rammende måde:

„Det opsigtsvækkende ved Glistrup har jo egentlig ikke været, at han benyttede sig af en række love og regler ... Det opsigtsvækkende og forargende ved Glistrup er først og fremmest, at han har sagt det hele offentligt.

Hvis han blot havde holdt borte om det, han vidste — ligesom den gode borgerlige opdragelse i klunketiden lærte børn og voksne — havde han og andre med de samme forudsætninger kunnet fortsætte denne morsomme spøg, hvorved indkomstskatten i stadigt højere grad kan fortsætte med at udvikle sig til det modsatte af den virkelige indkomst.“

14.

Gennem 26 måneder har en politimæssig efterforskning mod mig været drevet under forhold, der har været mere belastende for mig, end de fleste straffedomme er for dem, der domfældes.

Selv om hele denne affære nu skulle opføre ved nægtelse af § 57-samtykke, har anklagemyndigheden såmænd allerede fået tilføjet mig så mange lidelser, at selv mine stærkeste modstandere må føle sig tilfredsstillende.

Hvert internt brev og notat på mit kontor har stået til politiets og skattevæsenets rådighed. Alligevel har man ikke kunnet

anklage mig for nogetsomhelst uden at gribe til postulatet om, at det, man har fundet, er fiktivt. Under store udbasuneringer bl. a. i pressen har man råbt mig ud som testamentsbedrager, ågerkarl og meget mere, men alle disse sigtelser synes nu frafaldet.

I hvert tilfælde de regeringer, der sad fra januar 1971 til december 1973, har nøje vogtet på sagens udvikling og dermed bidraget til at gøre den til en politisk foreteelse — hvis den nogensinde skulle have haft skær af normal juridisk sag.

Belysende er for eksempel justitsminister K. Axel Nielsens indgreb i februar 1973 ved frisætning af statsadvokat Hververt Grell til udelukkende at befatte sig med denne sags efterforskning straks efter, at Fremskridtpartiet kom med i opinionsmålingerne. Tankevækkende er også den følgende justitsministers initiativer i november 1973 og maj 1974 med opkogninger af sagens uadvendte dramatik på tidspunkter, hvor der intet naturligt var heri i sagernes rent strafferetsmæssige forløb, men nok i de ydre politiske omstændigheder (henholdsvis udskrivning og forventet udskrivning af folketingsvalg).

Et andet eksempel er Ritzaumeddelelserne af 27. og 28. juni 1973 om de drøftelser, som den daværende finansminister havde med folketingets skatte- og afgiftsudvalg om mine personlige skatteforhold.

Mangfoldige andre eksempler kan fremdrages på, at sagens behandling fra myndighedernes side er sket med så kraftige politiske iblandinger i det juridiske, at pærevællingen nu fremtræder på en sådan måde, at den ikke er egnet til at serveres i en domstolssag — i hvert tilfælde er det langt hinsides grundlaget for, at domstolssag kan føres på betryggende vis.

15.

Enhver reel disposition har en skattemæssig side. Det gælder forsikringsselskabers og bankers avertering om gennem opsparingsordninger at skære toppen af skatten. Det gælder enhver aftale, der iværksættes efter forsvarlig rådgivning fra brancheforeninger, revisorer eller advokater. Det gælder skattesalg af aktier på Børsen og andre steder.

De dispositioner, der omhandles i anklage-